

ממישנתו של מייסדו - התאנה חנקה פגיה!
ד"ר זוארץ (בסיפרו "רצח מתוך רחמים")

השיחה הנועמת - לא על ענייני המזה"ת

— פלג, מאת נסים קריית'י, מתכנן כנרת'י —
השיחה הנועמת בין שני החוגים האמריקני ד"ר הנרי קיסינג'ור ובין שגריר ישראל בוושינגטון, שפתח דינאי, עליה דונת אתמול, לא היתה קשורה ביוזמים האמריקניים-ישראלים ולא נענה כלל למורה התיכון — מתברר מעל כל צל של ספק.

(ידיעות 20.12.74)

האמת היא שדינאי הציע להנרי לשחק "סוס-ארוך", אבל הנרי חשב שדינאי מתכוון לנאנסי — והתעצבן, ואמר שהוא לא רוצה. אז דינאי אמר בוא באלורות (גילולות), והנרי הסכים. אבל הוא חיה כבר עצבני, אז תיכף שהתחיל המישחק הוא עשה "מידא". דינאי אמר לו שחיה "מידא" והנרי אמר "מה פתאום?" אז דינאי אמר לו "הפסדת — תשיב באלוז-רה" והנרי אמר "אביך ישיב". אז דינאי אמר לו "נראה אותך גבר — בוא החורצה תחטוף מכות", אבל הנרי אמר לו "השתגעתי — בחוף מחכים העיתונאים." וכך הם החליטו להישאר בבית ולדון בי עניין המזרח התיכון.

1974 — סיכום

54,000,000	המילחמה הבאה היא בלתי נמנעת"
43,000,000	"לא ניכנע ללחצים"
16,000,000	"לסחטנות"
8,000,000	"לטרור"
6,800,000	"להדק הגורות!" (נחיתת אונס)
3,500,000	"לא נישא וניתן עם השוכתים לפני שישונו לעבודה!"
1,568,000	"יחד עם נכונותנו — נמשיך בהתעצמותנו!"
345,000	"אפשר לבקש עוד כפית סוכר?"
344,000	"זאת השעה לממשלת הירום לאוכיות!"
220,000	שינוי
220,000	המשך
198,000	אופציות
198,000	קונספציות
145,000	הוא אשם
1	כולנו אשמים
1,768,742,063,869,000,001	סה"כ

ממשלי גריל-עוף: העורב הצוותן

עורב אמיץ וגם מוכשר הוזמן ביום בהיר, להיות לשר בממשלה על תקן של זמיר. הקימו לו משרד נחמד בראש אילן תמיר, נתנו לו ספר של תווים, אמרו לו: נא לשיר!

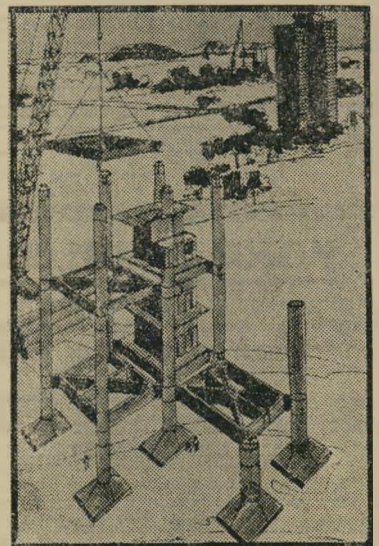
אך הוא היה די שאפתן: חרה לו, גם חרה, שלו נותנים תפקיד קטן — לשיר על הסברה.

והוא אמר: אני עורב... אמרו לו: אין ברירה! ואז עמד על ראש העץ, פצה פיו בזימרה.

סילסל בדו, במי, ברה, הקפיד על כל שורה. אך כל מי שהקשיב היטב שמע רק קרע-קרע-קרע.

וכל השועלים סביב חשבו אזי בלי-קול: "גם בלי עורמה ובלו שנינה ברור לכל כי הגבינה מפי השר תיפול."

מילון אבן-זוארץ:

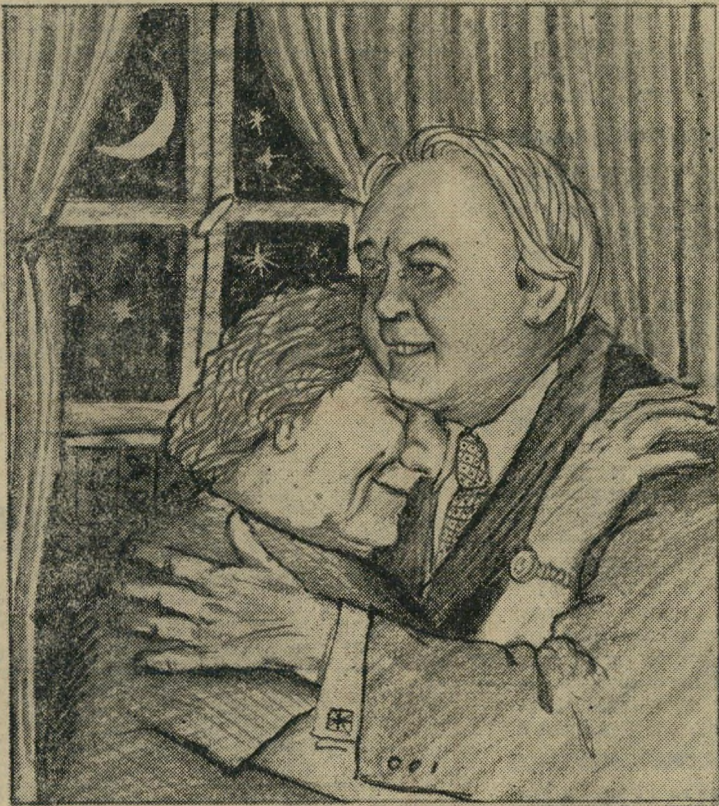

שלד טוב ירושלים

הסיפור הרומנטי:

„אינך יכול למנוע את האביב להבקיע את הקרח שבליבך“

(המשך מעמוד 27)

כל אותו בוקר הייתי בערפל. סוף-סוף הגיעה שעת הצהריים. כיליתי אותה ברחמים עצמיים. לפתע חשתי עצמי דהוייה ופחוסה. "זה אינו הוגן" לחשתי לעצמי. קינאתי בקליר ושנאתי את הארולד. קינאתי ושנאתי חליפות.

למלצר שניגש אלי היה חיוך מסויים מאוד. "מישהו שואל עליך למטה", קרץ. "מוטב שתמהרי."

ססתי במדרגות. מעולם לא חשתי תי שאוכל לרדת ארבע מדרגות בקפיצה. שם, למטה, המתין לי הארולד. הוא חייך אלי. חיוך נזוף, מבוייש משהו.

"צר לי שגערתי בך בנוכחות זרים", אמרתי כשסומק בלחיי, "לא הייתי צריכה לעשות זאת. לא אעשה זאת עוד. אני מצטערת." הישרתי מבטי אל עיניו. והוא הש-פילן, מעט.

"אני אינני מצטער", אמר ואחז בידו. "לא הייתי מאושר כבר שבר עות רבים. חשבתי שהאשם בי, אבל אני רואה עכשיו..."

"שמעתי" לחש הארולד לפתע, "לא אומין את קליר לארוחת הערב. האם אוכל להזמין במקומה?" "בשימחה", צעקתי.

"ג'ראלד", חשבתי בליבי, "ג'רי המיסקן. מה יאמר כשישמע על כך..."

(המשך בעמוד 93)